

שם בד"ה ודחינן וכו' ואמר רב יוסף הכי קשיא ליה וכו'. עיין בע' המהדיר הע' 146 דלפנינו: ואמר רבא, רב יוסף וכו' ע"כ. אמנם יעויין בהגריעב"ץ שעורר דהיאך קרא רבא לרב רב יוסף בשמו ע"ש ולגירסת רבינו א"ש.

דף פ"א, ב' בד"ה כדי לביישן מפני שפשעו בו ונטמא.

עיין הגהות מהרש"ם כאן [מחתן המחבר] שהעיר מסוטה ל"ב שלא לבייש עוברי עבירה ושוב כתב דכאן מיחשב כפושע דבזה כתיב מכסה פשעיו וגו' עיין יומא פ"ו ובעיני יעקב שם עכתוד"ו וע"ש שהאריך. ואולי לזה נתכוין גם רבינו.

דף פ"ב, א' בד"ה תנן התם בתמיד וכו' רבא אמר מפני החשד שמא יכנס ויחשדוהו וכו' כי נעביד עבודה נכנסו והם טמאים.

המהדיר בהע' 149 כבר הרגיש דזה פי' מחודש ודלא כרש"י. אך לא הביא מהשפ"א כאן שכבר הביא מהר"ח וע"ש מש"כ להקשות על דברי רבינו ויעו"ש במוסגר מש"כ לתרץ.

דף צ"ד, א' בד"ה ופירש רבינו שמואל וכו' וכשמגעת לחולין שזורחת ממנו לאלתר עולה עמוד השחר וכו'.

עיין בהע' המהדיר הע' 15 א שהביא מהגאון בעל "רחש לבב" ו"מעשה חשב" חדב"נ דהגרעק"א זי"ע שהעיד על חותנו הגרעק"א דבין להקל ובין להחמיר לא זו מדעת ר"ת, ואחר כל זה הביא המהדיר: דאולם "כתבו האחרונים (ר' דברי יהוסף להר"י שורץ ועוד) שאין דברי ר"ת אמורים באר"י" עכ"ד המהדיר דנן. ודבריו תמוהים ומופרכים עד למאד (מלבד מה שעדיין לא גילה לנו מי הם ואיה מקום כבודם של ה"אחרונים הנ"ל" שפסקו הלכה מכרעת כזאת הנוגעת לרוב גופי תורה החמורים באיסורי סקילה וכריתות) וכבר צווח ע"ז ככרוכיא אותו וקן כ"ק מרן האדמו"ר הגה"ק מצאנז-קלויזנבורג זי"ע בכר"כ תשובות להלכה ואג"ק (עיין בשפע חיים מכתבי תורה ח"א סי' י"ב ואילך) - דרחמנא ליצלן מהאי דעתא משבשתא אשר כאילו דברי ר"ת לא נאמרו באר"י אשר זה נגד הבנת והסכמת כל הפוסקים מצוקי ארץ מדור דור, ותוד"ק בקצרה דהרי דברי ר"ת באו ליישב דברי התנא רבי יהודא שבארץ ישראל קאי, והלא מרן המחבר שבארץ ישראל קאי פסק להדיא באור"ח סי' רס"א כר"ת, וכן אתו עמו גדולי הפוסקים הפר"ח ומהר"ח אלפאנז"ר ומהר"ח אבולעפיא הזקן ועוד הרבה מגדולי קדמוני חכמי הספרדים שדרו באר"י וגלילותיה ופסקו כר"ת, וכן הגאון הנודע בעל תורת חסד באור"ח סי' ט"ו פסק כר"ת והתגורר בירושלים עיה"ק עכתוד"ק והאריך בזה טובא כדרכו בקודש (וראה עוד מזה באורות חיים [להגר"ח דרוק וצ"ל] וכן שם בהסכמת הגרא"ז מלצר וצ"ל, ובקונט' בין השמשות שבסו"ס דברי חיים עמ"ס ב"מ [מהדו' ק. צאנז תש"מ]) ואכמל"ב.

דף ק"ד, א' בד"ה אמר רבי יוחנן, בנן של קדושים אמרין הבדלה אחת, ומאי אינון ר' מנחם בר סימאי, ואמאי קרו ליה בנן של קדושים, דלא אסתכל מימיו בצורתא דווצא.

הלשון מוקשה דפתח בלשון יחיד "בנן של קדושים" וסיים בלשון רבים "אמרין" (ולפנינו בש"ס: אומר) ובר"ח שבדפוס וילנא "ואמאי קרי להו בנן של קדושים" ולולי דמסתפינא הו"א דרבינו ס"ל דבנן של קדושים אומרין, קאי אכולהו בניו של ר' מנחם בר סימאי וקרי לר' מנחם קדוש ולבניו בני קדושים וא"ש הלשון "אמרין" והגי' "ואמאי קרי להו" ור"ל אמאי קרו לאביהם ר' מנחם קדוש (ודלא כהתוד"ה דלא).

דף ק"ה, א' סוד"ה ואתינן וכו' ולא היא דהא רבנן דבי רב אשי לא הוו קפדי אמיא ע"כ. משמע דס"ל דרבנן דבי רב אשי לא ס"ל כלל להך דמיתתו באסכרא וכ"מ ברשב"ם בד"ה לא קפדי אמיא, אמנם מהתוס' ד"ה לא, נראה דס"ל דרבנן דבי רב אשי לא פליגי על הך דמיתתו באסכרה אלא דס"ל דזה לא מיירי במיא, וע"ש במהרש"א וא"כ י"ל דהר"ח